

Ako vám chutí dnešok? Dnešný svet okolo... Pár slov o tom, kam sa vlastne dobrovoľne rútime...

Ryba, jedlo žobrákov, ako sa niekedy na bratislavskom trhovisku hovorilo, sa stala lahôdkou. Kuracie zadky, ktoré sa hádzali psovi, sa začali predávať s kúskom chrbta v honosnom balení s hrabákmi a krkami, ako delikatesa. Kvalitnú vodu z vodovodu, sme vymenili za sladké presýtené žbrndy. Rohlíky sa scvrkli o polovicu, kyslé mlieko sa nedá doma vyrobiť, pretože vznikne jedna smradľavá odporne zapáchajúca tekutina, ktorú udržíte v ústach len dovtedy, kým ju rýchlo nevypľujete. a to kdekoľvek!

Všetko čo bolo kedysi naozaj dobré, čo malo svoju hodnotu-tradíciu, sme vlastne vymenili za šmejdy v drahom obale. Sú tu aj dobré veci. Len čím ďalej ich je menej a treba ich poriadne hľadať. Hľadať, premýšľať, čítať nečitateľné návody a obsahy, ktoré nemáme šancu vidieť, ak sme si nepribalili lupu.

Ulice sa nám zaplnili Bratislavčanmi z Číny, Thajwanu či Vietnamu. Cez reklamy si nevidíme špičku nosa. Chodníky a prechody sú plné stojacich áut. Exekútor dopisuje adresu a správca domu hádže do schránky vyúčtovanie s tučným nedoplatkom.

Žijeme v pomyselnom blahobyte. Máme dva aj tri telefóny, internet, televíziu, domáce kino, DVD, PC a stále nám niečo chýba. Zákazy, príkazy, nariadenia, poučenia, ktorým už človek

prestáva rozumieť a vyznať sa v nich, je priam nemožné. Kamery nás sledujú na každom kroku.

Kdekoľvek sa pohneme, sme pod kontrolou. Všetko je evidované, zaznamenané a všetko pre našu "bezpečnosť." Každá správa, každá pošta, každý telefonát, každá platba, každý mail, každý, niekedy veľmi súkromný pohyb, je pod organizovaným dohľadom. Kedykoľvek sa dá vybrať z archívu ako zbraň, ktorá je pripravená na okamžité použitie proti nám. Zaujímavé je, že aj pri takomto špicľovaní dochádza k trestným činom, o akých som nemal v minulosti ani potuchy. Drogy, prepady, násilie, výpalníctvo, vraždy. sa stali bežným sprievodným javom tejto slobodnej doby.

Zbavujeme sa vlastnej identity, pretože súhlasíme so všetkým, čo po nás rôzne inštitúcie, ako banky, mobilní operátori a pod., požadujú. Môžeme vidieť oči bezdomovca, ktorí sa určite na ulici nenarodil. Môžeme vidieť žobrákov, čo im trčia nohy z kontajnera, aby sa natiahli za prázdnu fľašou, či noblesné hotely pre psov aj s vlastnou www stránkou, lekárom a kaderníkom. Môžeme sledovať zložité operácie svojich psích miláčikov priamo na internete. A ak sa nám náhodou náš drahý psík stratí, okamžite sa oňho postarajú v útulku aj s lekárskou starostlivosťou. Ak sa však ocitne na ulici človek, nezakopne oňho ani pes. Stávame sa číslom daňového úradu či sociálnej poisťovne.

Kde sa podeli hodnoty, kde je vlastná podstata človečenstva? Kde je niečo viac, ako len strohé konštatovanie.? Hrôza, čo sa tu udialo za tých dvadsať rokov. Vytratila sa láska, porozumenie, ľudskosť, tolerancia, teplo rúk, sklon pred šedinami.

Nepoznáme suseda, nevieme aký plat má vlastná žena či muž. Nesmieme dať po zadku vlastnému dieťaťu ak nechceme mať problém s úradmi. Sledujeme stupídne, nehodnotné až deštruktívne pôsobiace televízne stanice, kde seriály bez konca nahrádzujú kultúrne vyžitie určitej skupine nevedomých a možno aj nevidomých ľudí. Ale čo ta druhá polovica? Nemá šancu fungovať dôstojne, bez toho aby jej boli podsúvané podobné stupídnosti?

Ak je toho málo, môžeme si pozrieť Superstar a tam nás pošlú verejne do riti aj s posmešným komentárom. Ak je ešte málo, potom sú tu pripečení policajti, alebo niečo podobné o tzv. mafii? Nádhera a vďaka, za ten kultúrny a hodnotný zážitok, ktorý nám za lacný peniaz podsúvajú ako duševným mrzákom, niektoré televízie. Nehovoriac, aké celebrity tam má možnosť človek vidieť. Kde že by mali na nich takí umelci, ako p. Króner, Dibarbora, Huba. atp., čo sa celý život usilovali, aby predviedli ten najlepší herecký-umelecký výkon, aby zanechali v divákovi ozajstný zážitok. Rozdiel je len v tom, že títo herci s umením žili celý svoj život. Žili pre umenie a srdcom umenie tvorili.

Kupujeme cigarety, ktoré nám zakázali fajčiť tam, kde sa fajčiť vždy mohli. Okrádajú nás ako malé deti na piesočku a z každej predanej krabičky nám jednu-dve vyťahnu už pred predajom.

K lekárke chodíme s platobnou kartou, alebo s peňaženkou v ruke. Bavíme sa ako roboti, keď jeden rozpráva o živote a druhý hľadá do počítača. Formulky, nacvičené frázy, ktoré nemajú s našim ozajstným ľudským vnútram a presvedčením nič spoločného. Letákmi, ktorými sú upchané vchody bytoviek, nás lákajú do obchodov. Dobré nás neprosia aby sme nakúpili práve u nich. Keď sme však zaplatili, "u nich", nestačíme sa diviť ako musíme kmitať a hádzať svoj nákup do tašky. Hneď je jasné kto je tu pánom a kde ich zdvorilosť skončila.

Môžeme povedať svoj názor. Slobodne, demokraticky sa (občas) vyjadriť. No k čomu to je, keď je to nič platné. Žijeme v neustálom strese a napätí. Nikto z nás si nie je istý zajtrajškom. Je len pár jedincov ktorím je to jedno a tí žijú aj tak mimo nás a v anonymite.

Nie som sám, ktorému to všetko už začalo vadiť. Niekde sa stala chyba-veľká chyba, ktorej náprava bude trvať dlho. Ochorel nám svet a mi v snahe uplatniť sa, sme ochoreli s ním! Socializmus nebol dobrý, ale takáto demokracia, nie je o nič lepšia. Možno až nástup duševných chorôb, depresii, samovrážd, naštartuje proces triedenia, ktorý nás položí na kolena, keď to už prestaneme zvládať. Vidíme len Bratislavu, alebo väčšie mestá, ale čo tí, ktorí žijú na dedinách, samotách?

A čo ďalej? Mám dosť slobody tohto typu, slobody, ktorá so slobodou nemá nič spoločného. Slobody, ktorú si nedokážeme užívať, pretože je viac proti nám ako pre nás. Je tak oklieštená zákonmi a zároveň otvorená nepravosti, zločinu, podvodu, že jej existencia mi pripadá ako aura. Kdesi je, ale nevidím ju. Je mimo mňa.

Nuž a záverom? Nechýba mi už reklama, ktorá ma v tej západnej dedine tak ohúrila. Nechýba mi ani západ o ktorého ideách som toľko sníval. Nechýbajú mi ani kuracie zadky čo som hádzal psovi. Chýba mi len jedno: chcem ešte stretnúť človeka-priateľa. Chcem sa ráno prebudiť a celým srdcom sa tešiť novému dňu. Chcem mať okolo seba úprimných ľudí, ako tomu bolo voľakedy. Chcem stretnúť kamaráta, ktorého prvá otázka nebude smerovať k materiálnym veciam, ale bez prípravy ma potľapká po pleci: Ako sa máš? Ako žiješ? Zájdeme si sadnúť.? Kamaráta ktorého v polovici debaty nevyrúši zvonenie mobilu a bude musieť odísť. "Vieš, tento telefonát bol tak dôležitý, že ak by som to nezobral, mohlo by ma to stáť prácu."

Realita dneška

Napísal Neznámy autor
Piatok, 22 Október 2010 12:47

Nie! Verím že nie! No ovládol nás strach a v tom strachu žijeme svoje každodenné životy. To je fakt a skutočná realita tohto novodobého, pokazeného sveta. Nehovorím o novembri, ten prísť musel, ale o tom, čo všetko sem s novembrom vkázlo. Ďalšieho pokusu, ktorý príde keď sa to už celé nebude dať udržať, sa chvála Bohu nedožijem.

Dokedy bude človek hľadať svoje miesto?

Autor neznámy